

saa høj som beregnet, og at Ordningen vil være aldeles økonomisk uoverkommelig.

Jeg tror ikke paa, at Udgiften vil blive saa svimlende høj, som det ærede Medlem gjorde gældende. Jeg støtter mig her i høj Grad til, hvad ogsaa det ærede 7de Medlem for Vejle Amt (Raffinsø) udtalte, at den Beregning over Antallet af kronisk syge, som findes i Bilagene — en Beregning, der bygger paa en Opgørelse af Antallet af Arbejdsinvalider, foretaget ved Folketællingen i 1916 —, har adskillig Sandsynlighed for sig. Ogsaa jeg har selvfølgelig været betænkelig ved Tanken om, at der virkelig skulde være saa mange Invalider og kronisk syge, som den med nærværende Lovforslag følgende Statistik, der jo er adskillige Aar gammel, mener at have konstateret. Hvis disse store Tal er overdrevne, og hvis den Opgørelse, der er foretaget ved Folketællingen i 1916, er rigtig, saa er det uberettiget at hævde, at det skulde være økonomisk uoverkommeligt for den danske Stat at sørge for de kronisk syge. Ej heller hvis de andre Tal er de rigtige, kan dette paastaas med nogen som helst Berettigelse. Selv om det var langt mere byrdefuldt end her beregnet, har Staten, vil jeg tillade mig at paastaa, desuagtet en Pligt til at løse dette Problem, den kan simpelt hen ikke vedblive at skyde det fra sig; der maa træffes en Ordning, hvorved hæderlige Mennesker, der er ramte af Sygdom, de som oftest har erhvervet sig ved deres Arbejde, fritages for at henvises til det almindelige Fattigvæsen, naar en kronisk Sygdom kaster dem paa Sygelejet. Jeg tillader mig fremdeles at mene, at netop for disse Personer, hvis Arbejdsevne er stærkt forringet, hvis Muligheder for at faa nogen næneværdig Indtægt er meget ringe, vil det være praktisk umulig at bygge en almindelig, paa Forsikringsprincippet hvilende Forsørgelse.

Men bortset fra tekniske og økonomiske Betæneligheder havde det ærede Medlem ogsaa fundet Mangler paa andre Omraader. Han vilde have slaaet fast, at der paa det Punkt, der angaar Sygekassernes Regnskabsaflæggelse og Indsendelse af Bilag vedrørende Udbetalingen til kronisk syge, var en Forglemmelse i Lovforslaget. Naa, en Forglemmelse var ingen Ulykke, hvis der endelig var en saadan, men der er ingen Forglemmelse. Naturligvis skal Sygekasserne, naar de indsender deres Regnskaber, bilægge dem med de Oplysninger, som det maatte være nødvendigt at kræve. Maaske der i enkelte Tilfælde

kan blive Tale om Lægeattester. Naturligvis maa det System, der skal anlægges med Hensyn til Kontrol og Regnskabsføring, blive saaledes, at Sygekasseinspektoratet og derigennem Staten faar Sikkerhed for, at der ikke udbetales mere, end hvad Staten er pligtig at udbetale. Det maa anses for ganske overflødigt og meningsløst, at der i Loven skulde staa noget om, at Lægeerklæring i hvert enkelt Tilfælde skulde medfølge Bilagene.

Det ærede Medlem gik ogsaa, saa vidt jeg forstod, imod Dagpengenes Forhøjelse, dog ikke i Almindelighed, hvis jeg forstod ham ret, men det ærede Medlems Modstand derimod var baseret paa Hensynet til de kronisk syge. Det ærede Medlem mente, at der var ingen Tvivl om, at hvis man aabnede Kasserne for de kronisk syge, vilde disse forsikre sig med Maksimum af Dagpenge, altsaa 6 Kr., og dette gav Grund til at nære Betænkelighed. Blandt andet skildrede det ærede Medlem, hvorledes Sogneraad vilde kunne benytte sig heraf, idet de vilde kunne betale Kontingent for kronisk syge og vedblivende lade dem oppebære denne høje Sygeunderstøttelse for derved at spare Kommunen for at komme til at udbetale Invalidere. Det ærede Medlem har naturligvis i nogen Grad Kendskab til en Række jyske Landkommuner i den Kreds, han repræsenterer. Jeg maa tilstaa, at saa slet har min Tro om Landkommunerne dog ikke været, at jeg har ment, de skulde handle paa en saa egoistisk Maade, selv om de overhovedet havde Mulighed derfor. Men selv om man har den slettest mulige Tro til Kommunerne, behøver man ikke at nære nogen Frygt; thi det er simpelt hen en Umulighed for dem at handle saaledes, de er afskaarne derfra ved selve Loven.

Sogneraadene kan ikke have nogen Indflydelse paa, hvor længe en Sygekasse skal udbetale Understøttelse til den kronisk syge, og kan ikke modsætte sig, at den paagældende Person bliver underkastet Bedømmelse for sin Invaliditet og eventuelt bliver overført til at nyde Invaliditetsrente. Det bestemmes paa den i Lovforslaget foreskrevne Maade, ved at f. Eks. Sygekassen kræver den vedkommende fremstillet for Invaliditetsretten, som saa bedømmer, om han har naaet den Grad af Invaliditet, der berettiger ham til Invaliditetsrente; og findes dette at være Tilfældet, saa faar han den ganske uanset, hvad et eller andet Sogneraad maatte mene. Jeg tror derfor ikke, den Frygt, det ærede Medlem her lod komme til